

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **M. H.,** zastoupené JUDr. Pavlem Pileckým, advokátem se sídlem Uruguayská 178/5, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje, odbor územního a stavebního řízení,** se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) V. J.,** a **II) A. K.,** obou zastoupených JUDr. Bohuslavem Sedlatým, advokátem se sídlem Boleslavská 137, Nymburk, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2008, čj. 113263/2008/KUSK, v řízení o kasační stížnosti osob zúčastněných na řízení I) a II) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2010, čj. 10 Ca 199/2008 - 80,

takto:

I. Kasační stížnost V. J. **se odmítá.**

II. Kasační stížnost A. K. **se zamítá.**

III. A. K. **je povinna** nahradit žalobkyni náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč k rukám jejího zástupce JUDr. Pavla Pileckého, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Žalobkyně a V. J. **nemají** vzájemně právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

V. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Lysá nad Labem (dále jen „stavební úřad“) dodatečně povolil osobám zúčastněným na řízení stavbu rodinného domu na pozemku parc. č. 74/13 v katastrálním území Litol. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání. Krajský úřad Středočeského kraje, odbor územního a stavebního řízení (dále jen „žalovaný“) zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu. Stavební úřad postupoval podle

žalovaného správně, neboť se vypořádal s námitkami žalobkyně, a posoudil dodržení regulačních prvků uspořádání a architektonického řešení v lokalitě.

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Namítla, že stavba nebyla umístěna v souladu s Obecně závaznou vyhláškou města Lysá nad Labem č. 4/2005, o závazných částech územního plánu sídelního útvaru Lysá nad Labem (dále jen „vyhláška“), neboť byla postavena v zóně, ve které se nepřipouští stavět nové stavby. Rovněž nebyla dodržena uliční čára ani odstupové vzdálenosti od ostatních staveb. Stavební úřad neposoudil důsledky budoucího užívání stavby, a proto bylo jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Stavba byla zahájena bez stavebního povolení, čímž došlo k obcházení zákona. Dále namítla porušení čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

[3] Osoby zúčastněné na řízení ve vyjádření k žalobě uvedly, že stavbu zahájily na území s další možností zástavby, za splnění podmínek vyplývajících z vyhlášky. Čl. 11 Listiny poskytuje veřejnoprávní ochranu vlastnickému právu, nikoli ochranu soukromému právu spočívajícímu v komfortu bydlení žalobkyně.

[4] Žalovaný ve vyjádření k žalobě s odkazem na vyhlášku uvedl, že dům byl postaven v oblasti s další možností zástavby. V této lokalitě lze stavět na prolukách, a zahrada, na které je dům postaven, je prolukou. Uliční čára s ulicí Nerudovou je dodržena, neboť dům je zde napojen na inženýrské sítě. Uliční čáru s ulicí Olbrachtovou proto osoby zúčastněné nezohledňovaly. Střecha domu, množství nezastavěných ploch na pozemku i odstupy od ostatních staveb vyhovují technickým požadavkům. Lze dodatečně povolit i stavby zahájené bez stavebního povolení, jestliže nebyly umístěny v rozporu se záměry územního plánování a územně plánovací dokumentací.

[5] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zrušil rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 10 Ca 199/2008, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalobkyni přisvědčil, že dodatečně povolená stavba je v rozporu s územně plánovací dokumentací, a tedy není naplněna jedna z podmínek pro dodatečné povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Dle vyhlášky totiž bylo možné provádět v lokalitě pouze nástavby a přístavby stávajících objektů a nové objekty stavět pouze v prolukách. Proluka je neurčitý pojem, a vždy je třeba posuzovat jej s ohledem na konkrétní poměry dotčeného území. Lze za ni však považovat nezastavěný prostor ve stávající souvislé zástavbě určený k zástavbě, včetně nároží. Soud konstatoval, že dotčený pozemek není prolukou. Pokud správní orgán považoval zahradu za stavební pozemek, postupoval v rozporu s vyhláškou a územní plánovací dokumentací. V rozporu s vyhláškou byla rovněž rozloha pozemku, na kterém byla stavba dodatečně povolena. Stavební pozemek vznikl tak, že z původního pozemku o výměře 509 m², který představoval zahradu ke stavební parcele, na které se již nacházel dům, byl vyčleněn pozemek o rozloze 380 m². Z něj byla dále vyčleněna stavební parcela o velikosti 84 m², na níž se nachází dodatečně povolovaná stavba. Za naprosto rozporný s principy územního plánování považoval městský soud postup, kdy oddělením dosavadní zahrady má vzniknout proluka sloužící k dalšímu zastavění. Ve stávající zástavbě pozemky zdaleka nedosahují doporučených výměr 800-1200 m². Proto stavební úřad neměl souhlasit

s rozdělením podstatně menšího pozemku a s jeho další zástavbou. Správní orgán navíc v rozhodnutí nevysvětlil, proč zohlednil při posuzování uliční čáry jen ulici Nerudovu a nikoli rovněž ulici Olbrachtovu. Tuto vadu rozhodnutí nemohl zhojit až ve vyjádření k žalobě. Městský soud uzavřel, že dodatečně povolená stavba nebyla postavena v souladu s územně plánovací dokumentací.

III.

[6] Osoby zúčastněné na řízení I) a II) (stěžovatelé) napadli rozhodnutí městského soudu včas podanou kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[7] Stěžovatelé uvedli, že uliční čára musí být dodržena jen u přestaveb, dostaveb a u výstavby v nové lokalitě se zvláštními nároky. Na jejich stavbu tedy tento požadavek nedopadal. Území, v němž umístili stavbu, nemá vyhraněné nároží, ale jde o dům v zahradě, přičemž stavební čára je vztažena k ulici Nerudově na základě znalosti místních podmínek a pro udržení urbanismu existujícího území. Ulice Olbrachtova má proměnlivou stavební čáru a v předmětné části této ulice jsou na stavební čáru umístěny pouze rohy staveb. Umístění domu nebylo regulováno, a zásady prostorového uspořádání stanovoval stavební úřad pro každý dům individuálně. Umístění domu bylo zvažováno také s ohledem na orientaci světových stran a využití obytné zahrady. Zásady prostorového uspořádání stavby stanovuje stavební úřad ve stávající lokalitě rodinných domů individuálně pro každý jednotlivý pozemek s ohledem na charakter a výškovou hladinu okolní zástavby. Není reálná představa městského soudu, že rodinné domy by měly být situovány jakožto nárožní domy v průsečíku uličních front obou ulic.

[8] Stěžovatelé rovněž namítli, že městský soud místo interpretace pojmu proluka pro tento pojem sám vytvořil definici, čímž „*šel nad rámec svého zmocnění*“, neboť právní předpis neinterpretoval, ale *de facto* jej vytvořil. S ohledem na specifika původní právní normy, obecně závazné vyhlášky vytvořené v samostatné působnosti obce, by tak měla činit především obec. To platí i přesto, že je to soud, kdo interpretuje každou právní normu a podává její závazný právní výklad. V lokalitě byly zastavěny i pozemky s menší rozlohou. Nebylo jim zřejmé, ochrany jakých práv se žalobkyně domáhala, neboť nedefinovala újmu, která jí byla způsobena. Aniž by zpochybňovali věcnou příslušnost soustavy soudů ve správním soudnictví, jejich případ „*ilustruje fakt, že hranice mezi veřejným a soukromým právem v praxi vybočuje z jakékoli definice*“. Je podle nich otázkou, jaké má žalobou napadené rozhodnutí veřejnoprávní obsah. V této věci jde bezpochyby o sousedský svár, v němž se žalobkyně domáhá odstranění stavby, kterou není ochotna strpět ve svém sousedství. Trvali na tom, že stavba splňuje technické požadavky, je téměř dokončena na základě pravomocného stavebního povolení. Pokud místní orgány stanoví estetická kritéria pro zástavbu formou obecně závazných vyhlášek, jejich výklad a aplikaci by měly provádět právě ty orgány, které se podílely na jejich tvorbě.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že byl vázán názorem vysloveným městským soudem proto stavební povolení zrušil.

[10] Žalobkyně se ke kasační stížnosti rovněž vyjádřila. Podle jejího názoru obešli stěžovatelé závazný územní plán tím, že začali stavět bez povolení a ze zahrady vytvořili proluku. Zasáhli tím do pokojného stavu a ohrozili práva svých sousedů. Doplnila, že některé další pozemky měly menší výměru proto, že k nim byly přiděleny při urbanizaci zahrady s menší výměrou.

V.

[11] Nejprve se Nejvyšší správní soud musel zabývat včasností kasačních stížností. Ze soudního spisu vyplývá, že zásilky obsahující rozsudek městského soudu byly stěžovatelům doručovány prostřednictvím poštovního doručovatele. V obou případech nebyl při doručování adresát písemnosti zastižen, proto byla zásilka dne 30. 6. 2010 připravena k vyzvednutí na poště. V. J. si zásilku vyzvedl dne 7. 7. 2010 a následujícího dne mu začala plynout dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti. Poslední den této lhůty tak připadl na středu 21. července 2010. Kasační stížnost však byla podána k poštovní přepravě až následujícího dne. Podle § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Nejvyšší správní soud proto odmítl kasační stížnost V. J. podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. jako opožděně podanou.

[12] Jinak tomu bylo v případě kasační stížnosti A. K. Z poštovní doručenky vyplývá, že si uloženou zásilku vyzvedla osobně na poště v pondělí dne 12. 7. 2010. Tedy v poslední den zmíněné desetidenní lhůty. Pokud za této situace podal zástupce stěžovatelky kasační stížnost k poštovní přepravě dne 22. 7. 2010, byla kasační stížnost podána včas v zákonné dvoutýdenní lhůtě a Nejvyšší správní soud se mohl touto kasační stížností věcně zabývat.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti A. K. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatelka upírá v kasační stížnosti svoji pozornost ke dvěma okruhům otázek. Vznesla námitky k chápání požadavku dodržení tzv. uliční fronty a k tomu, zda bylo dodatečné povolení stavby v souladu s vyhláškou zastupitelstva města o závazných částech územního plánu sídelního útvaru Lysá nad Labem.

[16] Je velmi podstatné, že městský soud dospěl v souvislosti s námitkou nedodržení uliční fronty k závěru o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Podle názoru městského soudu se správní orgány vůbec nevypořádaly s tím, proč považovaly za rozhodující uliční frontu směrem do Nerudovy ulice. Současně žalovanému vytkl, že nelze důvody k této námitce dodatečně doplňovat až ve vyjádření k podané žalobě. V kasační stížnosti bylo proto třeba posoudit především to, zda názor městského soudu obstojí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze zcela obecně konstatoval, že uliční fronta, výška domu, orientace a tvar střechy a odstupové vzdálenosti sousedních staveb jsou v souladu s vyhláškou. Žalobkyně nenamítala nedodržení uliční fronty v odvolání proti stavebnímu povolení. Namítala však nerespektování obecně závazné vyhlášky. Správný je proto názor městského soudu, že požadavek na dodržení uliční fronty stanoví příloha č. 2 vyhlášky.

Proto se měl žalovaný i stavební úřad zabývat rovněž tímto požadavkem a ve stavebním povolení resp. v rozhodnutí o odvolání náležitě vysvětlit, že byl případně splněn resp. proč splněn být nemusel. Žalovaný ostatně velmi stručnou zmínkou o uliční frontě v napadeném rozhodnutí připustil, že se tímto aspektem zabýval, byť nedostatečně.

[17] Již proto nemohou být důvodné kasační námitky úvahy stěžovatelky, že území nemá vyhraněné nároží, uliční fronta se zde neuplatňuje a důvody, proč postačuje umístění dle požadavku stavebního úřadu k uliční čáře vztažené k Nerudově ulici. Tyto argumenty totiž nevyvrací právní názor městského soudu o chybějícím vysvětlení těchto souvislostí ve stavebním povolení, ale nahrazují právě chybějící úvahy správních orgánů. Stěžovatelka koncipuje kasační námitku tak, že problematika uliční fronty nebyla vůbec podstatná, protože stavba byla umístěna s ohledem na konkrétní podmínky v území při zohlednění světových stran a využití zahrady. Za vymykající se realitě považuje představu, že nárožní domy budou situovány v průsečíku uličních front obou ulic. Tomuto přístupu by bylo možné případně přisvědčit za situace, pokud by nešlo o novou stavbu v prostoru již existující zástavby rodinnými domy. Jestliže však předmětná stavba vznikla na pozemku doposud užívaném jako zahrada ve stávající zástavbě, pak není nelogický a nereálný požadavek, aby případně nově umisťovaný objekt rovněž respektoval stávající uliční fronty obou ulic, pokud se nachází na nárožním pozemku.
[18] Stěžovatelka namítla, že požadavek na dodržení uliční fronty nebylo třeba vůbec zkoumat, protože jej vyhláška předpokládá pouze u přestaveb a dostaveb. Taková interpretace není správná. Příloha č. 2 vyhlášky upravuje zásady (rámcové regulativy) prostorového uspořádání zástavby. Pod písm. a) jsou stanoveny zásady pro zástavbu proluk, nástaveb a přístaveb stávajících objektů ve stávající zástavbě. Příloha stanoví povinnost provádět přestavby a dostavby tak, aby nedošlo k narušení stávající uliční fronty. Jestliže uvedené ustanovení hovoří o zástavbě proluk, není žádného rozumného důvodu tyto zástavby proluk nepovažovat právě za dostavby, na které se tato povinnost vztahuje. Zástavba proluky totiž nemůže být považována za přestavbu stávajícího objektu, tím méně za jeho nástavbu. Z vyhlášky nevyplývá, že by pojmu dostavba přisuzovala jiný význam, který by neumožňoval pod tento pojem podřadit právě zástavbu proluk. Pojem dostavba naopak tuto činnost přesně vystihuje, neboť se zástavbou proluky skutečně dostavuje nový objekt ve stávající zástavbě.

[19] Stěžovatelka si byla vědoma, že městský soud rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí především v důsledku odlišného názoru na splnění podmínek, za nich lze provádět dostavby v prolukách. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem v tom, že vyhláška v rozhodném období, na rozdíl od současného stavu, neobsahovala legální definici pojmu proluka pro účely této vyhlášky. Neobsahoval ji ani stavební zákon a jeho prováděcí předpisy. Lze pouze připomenout, že s účinností od 10. 3. 2012 definici tohoto pojmu obsahuje. Podle čl. 3 odst. 2 vyhlášky se prolukou se pro účely této obecně závazné vyhlášky rozumí volný pozemek (popř. soubor volných pozemků) ve stávající zástavbě, který svými vlastnostmi, zejména velikostí, polohou, plošným a prostorovým uspořádáním, umožňuje využití pro navrhovaný účel a je dopravně napojen na veřejně přístupnou komunikaci. Městský soud tedy definoval proluku v zásadě obdobně, jak to následně učinilo město Lysá nad Labem v obecně závazné vyhlášce.

[20] Stěžovatelka však v kasační stížnosti nevznesla námitky proti obsahu pojmu proluka, jak jej vymezil městský soud. Městskému soudu vytkla, že právní předpis neinterpretuje, ale tvoří. Tato výtka není důvodná. Žalobou napadeným rozhodnutím rozhodl žalovaný o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí, kterým byla dodatečně povolena stavba rodinného domu. Ve správním řízení bylo třeba prokázat, že byly splněny podmínky pro dodatečné povolení stavby, především to, že povolovaná stavba není v rozporu se záměry územního plánování.

[21] Nelze mít nejmenších pochyb, že rozhodnutí o dodatečném povolení stavby je rozhodnutím, kterým se zakládají veřejná subjektivní práva ve smyslu § 65 s. ř. s. Soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy mj. orgánem výkonné moci (§ 4 s. ř. s.). Žalobkyně v žalobě namítla, že dodatečně povolená stavba není v souladu s územním plánem sídelního útvaru. Městský soud proto musel posoudit důvodnost této námitky. Bez vymezení, co soud pod pojmem proluka rozumí, nebylo možné ve věci rozhodnout tak, aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné. Byly to naopak správní orgány, které se podrobněji nezabývaly splněním podmínek, za kterých lze případně povolit novou výstavbu ve stávající zástavbě. Proto soud nemohl postupovat jinak, než tento neurčitý právní pojem interpretovat pro účely vlastního rozhodnutí. Nešlo o *„tvorbu“* právního předpisu. Městský soud nestanovil vlastní a v právním předpise neuvedené podmínky pro dodatečné povolení stavby. Pouze vyložil obsah pojmu, který je uveden v příloze č. 2 obecně závazné vyhlášky. Nemůže též obstát argument, že s ohledem na specifika obecně závazné vyhlášky tvořené v samostatné působnosti obce by měla interpretaci provádět především obec. Správní orgány totiž neprovedly žádnou vlastní interpretaci pojmu proluka v této věci, jejíž správnost by mohl městský soud následně přezkoumat.

[22] Stěžovatelka namítla, že podstatou věci je sousedský svár a žalobkyně se domáhala odstranění stavby, kterou není ochotna ve svém sousedství strpět. Zamýšlí se nad soukromoprávní povahou předmětného sporu. I ona však uvádí, že si je vědoma pravomoci soudů rozhodnout o podané žalobě ve správním soudnictví. Nemůže být žádných pochyb, že k přezkumu rozhodnutí o dodatečném povolení stavby jsou povolány soudy ve správním soudnictví (viz. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 3 As 18/2011 - 117, a ze dne 9. 9. 2011, čj. 7 As 92/2011 - 93). Je přirozené, že důsledky rozhodnutí správních úřadů při výkonu státní správy mají bezprostřední dopad do poměrů fyzických a právnických osob. Jenom proto však na taková rozhodnutí nelze pohlížet jako na rozhodnutí nikoli vrchnostenská. Stavební úřad při rozhodování o dodatečném povolení stavby nepochybně autoritativně rozhoduje o tom, zda byly či nebyly splněny podmínky pro dodatečné povolení stavby. Rozhoduje o tom, zda lze stavbu dodatečně povolit či zda bude následovat řízení a rozhodnutí o jejím odstranění. Pokud se stěžovatelka zamýšlí nad tím, jaký *„má toto řízení veřejnoprávní obsah“*, pak lze konstatovat, že bylo rozhodováno mimo jiné o veřejném subjektivním právu žalobkyně jako vlastníka sousedního pozemku na to, aby povolovaná stavba byla případně umístěna a dodatečně povolena v souladu s právními předpisy.

[23] Stěžovatelka zmiňuje, že i ona má nárok na ochranu stavby ve svém vlastnictví, že stavba splňuje veškeré technické požadavky a je z 99% dokončena. V rozhodnutí, kterým

byla stavba dodatečně povolena, se však uvádí, stavebníci zahájili stavbu bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. Proto bylo zahájeno řízení o odstranění stavby. Žalobkyně v průběhu stavebního řízení uplatnila námitky proti dodatečnému povolení stavby, následně podala odvolání a proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání brojila žalobou ve správním soudnictví. Stavebníci tedy byli minimálně od 7. 3. 2008 konfrontováni s tím, že byly vzneseny proti výstavbě výhrady a že existuje možnost, že řízení neskončí dodatečným povolením stavby. Ustanovení § 129 stavebního zákona nepředpokládá nezávadný technický stav realizované stavby jako jednu z podmínek pro její dodatečné povolení. Proto nelze tvrdit, že je třeba stavbu dodatečně povolit proto, že stavba splňuje všechny technické nároky. Obdobně je tomu v případě tvrzení, že je stavba téměř dokončena. Ani kriterium spočívající v míře rozestavěnosti stavby nestanoví stavební zákon jako rozhodné při úvaze o splnění podmínek pro její dodatečné povolení.

[24] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[25] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2010, čj. 2 As 15/2009 - 242, konstatoval, že *„podá-li kasační stížnost osoba zúčastněná na řízení, stává se (vedle žalobce a žalovaného) účastníkem řízení před Nejvyšším správním soudem. Je proto i v jejím případě nutno o nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodnout ve smyslu procesní úspěšnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Ve vztahu k žalobci a žalovanému bude v těchto případech nutno uvážit, čí pozici taková kasační stížnost fakticky podporuje“.* Stěžovatelka v řízení před Nejvyšším správním soudem úspěšná nebyla (její kasační stížnost byla zamítnuta), a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Vzhledem k tomu, že se domáhala zrušení rozsudku městského soudu, kterým bylo vyhověno žalobkyni a předcházející správní rozhodnutí vydané žalovaným bylo zrušeno, nelze dospět k jinému závěru, než že v řízení o kasační stížnosti stojí stěžovatelka na straně žalovaného, proti žalobkyni. Rozdílný zájem na výsledku tohoto řízení je ostatně patrný i z procesních stanovisek žalobkyně i žalovaného. Posuzováno z tohoto pohledu byla tedy žalobkyně v daném řízení procesně úspěšná a lze jí proto přiznat právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Naopak žalovaný, který v řízení před městským soudem neuspěl, procesně úspěšným nebyl a právo na náhradu nákladů tohoto řízení mu proto nenáleží.

[26] Nejvyšší správní soud proto uložil stěžovatelce povinnost uhradit žalobkyni náklady právního zastoupení, jejichž výše byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996Sb., advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti ve výši 2100 Kč, a dále náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), d), f), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 2400 Kč. Zástupce žalobkyně doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Podle § 57 odst. 2 s. ř. s. se náhrada nákladů řízení zvyšuje o částku odpovídající této dani, a to o 20% z částky 2400 tj. o 480 Kč. Celkem tedy přiznané náklady řízení činí částku 2880 Kč.

[27] Při rozhodování o náhradě nákladů řízení mezi žalobkyní a stěžovatelem vycházel Nejvyšší správní soud z § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo

na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Proto rozhodl tak, že žalobkyně a stěžovatel nemají vzájemně právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 23. července 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu